15e JAARGANG CURAÇAO DEN 8sten OCTOBER 1898. No. 771

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.

Curaçao 7 October.

De inhuldigingsfeesten te Amsterdam.

Wij hebben gemeend het grootste gedeelte der beschikbare plaatsruimte in ons blad deze week te moeten gebruiken om een kort verslag te geven der schitterende feesten, die van Maandag 5 September tot Vrijdag 9 September te Amsterdam hebben plaatsgehad, een verslag, dat hoe kort ook, toch niet dan van grooten omvang kan zijn. Veel hebben wij in dit verslag onvermeld moeten laten, o. a. de artistieke en door allen geroemde Amsterdamsche versiering, de volksfeesten, de aubade, enz. om slechts de aandacht te kunnen vestigen op de hoofdpersoon van het feest, H. M. Koningin Wilhelmina en op de gedeelten der feestviering, welke nauwer met Haar in betrekking stonden.

Maandag.

De intocht.

's Morgens om 8 uur drong men reeds op den Dam. Scharen van menschen, van proviand voorzien, namen hun plaatsen in om tot den middag vier uur te wachten op de komst der jonge Koningin, om den ganschen langen dag te vechten tegen een buurman, die dringt, of een buurvrouw, die lastig is. Een dubbele rij schutters zette echter reeds vroeg het middenvak van den Dam af. Blauwe huzaren reden rond en dwongen eerbied af aan het opdringende volk. Om tien uur waren rond om den Dam reeds alle vensters gevuld, de daken zagen zwart van menschen de tribunes vulden zich. Om elf uur was de geheele weg afgezet door schutterij en garnizoen. Binnen het afgezette terrein patrouilleerden huzaren.

Ten 1,09 uur per extra-trein Staatspoor uit Den Haag via Gouda vertrokken, werden HH. MM. ten 2.15 uur aan het station Weesperzijde verwacht. Bij het binnenrijden van den trein bulderde het eerste der honderd en één kanonschoten, door oorlogsschepen en veldbatterijen losgebrand ter eere der "blijde incomste."

Op het perron wachtten de Commissaris der Koningin mr. Van Tienhoven met Ged. Staten en den griffier, alsmede de burgemeester mr. Vening Meinesz met de wethouders en secretaris der stad HH. MM. op. Precies op het vastgestelde uur reed de Koninklijke trein het station binnen. 't Was of Amsterdam één luiden zegekreet uitte, zoo bulderden de toejuichingen des volks op.

Vlug stapten HH. MM. uit de koninklijke berline en begaven zich, na de welkomstgroeten der op het perron wachtende autoriteiten in ontvangst genomen te hebben, over het met Turksche en Smyrnasche tapijten bedekte perron naar de eveneens aldus bevloerde ontvangstkamer. Het buiten verzamelde publiek kon HH. MM. niet zien, daar van dezen weg van trein naar ontvangstzaal eene allee was gemaakt, doordien aan weerszijden hoogopgaande planten waren aangebracht.

Zoodra HH. MM. buiten kwamen, brak het volk, dat door eene ontzaglijke militaire macht op een afstand was gehouden, in luid gejubel los. Vriendelijk nijgend en wuivend dankte de Koningin, terwijl op het Stationsplein de dienstdoende compagnie schutterij en die van het 5e reg. infanterie de militaire eer bewezen. Tegenover het station hadden de eerewacht te paard en een commando cavalerie plaats genomen. Buiten van de schepen klonk het kanongedonder, blies de muziek der beide korpsen en salueerden de vaandels. Het was een machtig oogenblik.

Weldra stelde de stoet zich samen en in beweging. Zestien maréchaussees te paard reden vooruit, gevolgd door een escadron roode huzaren en een detachement gele rijders. Maar deelen wij liever eenige bijzonderheden mede.

De Koningin was gezeten in de witte koets, de ivoren, het geschenk van Hare Moeder, dat wij de vorige week hebben beschreven. Donderend weerklonk overal het gejubel des volks, als de door 8 paarden getrokken koets van H. M., met de generaals en commandanten aan weerszijden van de portieren rijdend, en gevolgd door de vier Indische vorsten, allen te paard, voorbijtrok. Van de stoepen, uit de vensters, van de daken en uit de boomen, van de straten en schepen, overal bulderde het volk zijne vreugde uit, zich luide vertolkend in het eindeloos: "Leve de Koningin!" En telkens en telkens boog en wenkte dankend de edele, gracieuse verschijning, met haar vorstelijke aanminnigheid aller harten veroverend en ze doende opspringen in een heftigen jubel.

Langs den ganschen weg werd het volk door eene dubbele haag militairen in groot tenue weerhouden. Bovendien was de politie versterkt door rijksveldwacht en marechaussee. Over de Hoogesluis nam de stoet zijnen weg over het Frederiksplein, waar de tribune der binnenlandsche journalisten was opgeslagen, die H. M. daverend toejuichten, wat dankend werd beantwoord, door de Utrechtschestraat langs Heerengracht Nz. en hier over de mooi gedecoreerde Vijzelstraatbrug naar de Heerengracht Zz. Langs de Leidschestraat ging het nu de Keizersgracht Noordzijde af. Door de Raadhuisstraat — eveneens als de andere straten en grachten op een geheel eenige en artistieke wijze versierd — reed men eindelijk den Dam op.

Behalve de dubbele haag schutters en de rondrijdende huzaren in hun trotsche uniformen, stond links van het paleis opgesteld eene eerewacht van mariniers en matrozen en het stafmuziek hunner regimenten. De jubileerende tonen van hun spel klonken schel op tegen het sonore gebrom der klokken van de stad, die tijdens den ganschen intocht werden geluid. Boven alles echter klonk het gejubel en gejuich des volks in geestdriftige opgewektheid.

Op den Dam.

Tegen drie ure verscheen de burgemeester. Eenige minuten klinkt het: geeft acht! De schutters staan in het gelid. Andere bevelen schallen door elkaar.... Het keurvendel *Prins Maurits* op den hoek der Paleisstraat staat recht op.... De matrozen en mariniers, rechts tegen het Paleis geplaatst, richten het hoofd rechts... De stoet is in aantocht! De soldaten brengen het geweer aan den schouder... De bereden politie galoppeert den Dam op! *Daar is de Koningin!*

Terwijl de stoet het monument omreed, hadden de troepen zich voor het Paleis opgesteld, telkens front makende naar het koninklijk rijtuig. De eerewacht stond op de kleine steentjes in het gelid, de vaandelwacht midden voor den ingang.

Een oogenblik later gingen de balkondeuren open en verscheen de Koningin op het balkon, terwijl de Koningin Moeder op den achtergrond bleef. Het was een plechtig oogenblik Alle muziekkorpsen hieven het *Wilhelmus* aan en de huzaren, die het eerste gelid vormden, konden zich niet meer inhouden en den sabel omhoog stekend, brachten zij een geestdriftig saluut. En de menigte daarachter brak los in een onbeschrijfelijk gejubel. Zij zwaaide met zakdoeken en hoeden, het was als geloei van een hoerahstorm die opsteeg uit de duizenden, in de verte opeengedrukt. De troepen, salueerden, de huzaren, opgesteld voor het paleis, sneden snuifend de lucht met de sabels, vaandels werden gezwaaid en de muziekcorpsen speelden, gestadig elkaar aanvullend en ondersteunend, van vier zijden het Wilhelmus. Koningin Wilhelmina lachte, neigde, boog, dankend, groette naar voren, naar links, naar rechts, wuifde met een zakdoek en de Koningin-Moeder eveneens. Na vier à vijf minuten trok de Koningin-Moeder zich terug, terwijl Koningin Wilhelmina nog eenige minuten alleen de luidruchtige hulde van de militairen, steeds neigend, in ontvangst bleef nemen. Daarna trok ook zij zich terug.

De deelnemers aan den stoet trokken nu langs verschillende wegen af. Thans brak het oogenblik aan, dat wel het meest gevaarlijke van de geheele feestweek is geweest en dat een schitterende bladzijde in de geschiedenis der Amsterdamsche politie is geworden. Slechts de eerewacht van matrozen en mariniers bleef voor het paleis opgesteld. Een 26-tal agenten plaatste zich vóór de kleine steentjes, elk met een houten staak waarop een houten bordje met het woord *halt*.

De menigte rondom werd slechts in bedwang gehouden door het enkel gelid schutters, geholpen door huzaren te paard en agenten. En nu werd langzamerhand het volk toegelaten tot aan de kleine steentjes. En de menschenzee achter den beweeglijken dijk stroomde zachtkens aan over het plein, voetje voor voetje, en daarboven een dof gejoel en een heel enkele maal een gil. De schutters hielden de geweren dwars om de zee te breidelen; soms werden er menschen opgedrongen en weer teruggeduwd, weer opgeslokt door de groote zee achter hen. Dichter bij het paleis kwamen ze. De voorste rijen lieten zich passief voortdragen, opgestuwd door de achter hen komenden.... Toen, dichtbij, hielden de agenten bij het Paleis plotseling de haltbordjes in de hoogte. De menigte achteraan, die steeds meer opdrong, begreep den maatregel. Zij wist dat de voorste liniën de uiterste grens hadden bereikt en de menschenzee was gebreideld....

Spoedig verschenen de beide Koninginnen nu weder op 't balcon. Opnieuw gejuich van het dankbare publiek. En ruim vijf minuten werden beide Koninginnen met een schier angstig makende geestdrift gehuldigd.

Toen de Koninginnen zich weder hadden teruggetrokken, bleef het publiek den ganschen middag nog naar het paleis staren.

Dinsdag.

De inhuldiging.

Te 10.55 reed H. M. de Koningin-Moeder, begeleid door een eskorte cavalerie en leden der hofhouding, in eene met acht paarden bespannen koets naar de Nieuwe Kerk. Hare Majesteit was gekleed in witte zijde; de muziek barst los in een hoog schetterend *Wilhelmus*, de militairen presenteeren het geweer, het volk jubelt en juicht. De Koningin-Moeder rijdt voor aan de deur van de kerk N. Z Voorburgwal, waar een baldakijn is aangebracht van zware witte zijde met goudborduursel en roode portières. De eerewacht in het middenpad en de afdeeling Amsterdamsche schutterij, aan weerszijden van de kredenstafel, dus in de beide kruisarmen (de tafel staat in het middenpunt der kerk) opgesteld, bewees de militaire eer. H. M. nam plaats op den troonzetel, links en een weinig achterwaarts geplaatst van die der Koningin.

De Koningin zelf zou te voet komen. Van de deur van het paleis tot de Nieuwe Kerk lag een zware roode looper; adelborsten en kadetten omzoomden den weg, welke H. M. zou komen en hielden witte palen, die een blauwe gazen omhuiving ondersteunden. Klokslag elf uur verschijnt de stoet; vooraan loopen de herauten van wapenen in middeleeuwsche blauwgeele kleederdracht met de kleuren van het huis van Oranje Nassau. Daar dondert het kanon, daar beieren de klokken, de signalen schetteren, het *Wilhelmus* klinkt, het volk breekt los in machtig gejubel....'t Is of de majesteit uit den Hooge straalt om de plechtige blanke verschijning, die zoo statig daar voortschrijdt, zij, de minnelijke jonkvrouw van straks, de geboren Koninginne van nu.

En....eindelijk, daar breekt door de wolken het zonnetje van Oranje, lief lachend tegen de blonde Koningsmaagd, schitterend op de blanke wapens, met goud overgietend het grootsche tooneel op den Dam.

Maar laten we een overzicht geven van den stoet. Achter de herauten volgde de ceremoniemeester, gevolgd door twee kamerjonkers, twee jagermeesters en twee stalmeesters; daarna twaalf kamerheeren, leden der hofhoudingen, groot-officieren der kroon. Nu kwam de grijze generaal Van der Heijden, de held van Atjeh, dragende het rijkszwaard, en vice-admiraal Ten Bosch, omhoog beurende den standaard van het koninkrijk. De kolonels-commandanten van het 7e reg. infanterie, van het 3e reg. huzaren, van de Amst. schutterij en van het reg. grenadiers

en jagers volgden nu, zelven de vanen hunner korpsen dragend, waarna de opper-ceremoniemeester H. M. de Koningin voorafging, die gevolgd werd door hare vier oudste adjudanten, als slippendragers van den koninklijken mantel. H. M. droeg nl. den vorstelijken statiemantel over het gewaad: witte zijde, met zilveren sterren en paarlen geborduurd.

De grootmeesteres, adjudanten, ordonnansen, vlagofficieren en een aantal generaals sloten den stoet.

Aan de deur der kerk aangekomen, werd H. M. terwijl de troepen de eer bewezen, het orgel het *Wilhelmus* inzette en alle aanwezigen van hunne zitplaatsen opstonden, door eene commissie uit de Staten-Generaal ontvangen en naar den troon geleid.

Op het oogenblik dat H. M. Koningin Wilhelmina de kerk binnentrad, werd in het zuidertransept het bekende gedenkraam onthuld, ontworpen door Otto Mengelberg (Rijsenburg) en gebrand door Schouten (Delft.)

De voorstelling kent men: eene hulde aan het huis Oranje Nassau met de portretten zijner leden: onderaan rechts Koningin Wilhelmina, zwerend op de Grondwet.

Het stuk is in laat gothieken stijl: het is 24 meter hoog, 7 meter breed en staat 8 meter boven den grond. De figuren zijn op meer dan levensgrootte, al. 2.10 M.

H. M. nam plaats, buigend naar de vreemde vorsten, die in een loge op eenigen afstand rechts van Haar waren gezeten, terwijl de vier Indische vorsten aan weerszijden van den voet van den troon plaats namen.

Bleek en blijkbaar aangedaan, richtte H. M. haren blik naar de credenstafel, waarop de Kon. kroon, de scepter, de grondwet en de rijksappel waren gelegd.

Zoodra de Koningin op den troon had plaats genomen, sprak ze met prachtige, heldere, zeer welluidende stem de volgende redevoering uit:

Mijne Heeren leden der Staten-Generaal!

Door het afsterven van Mijn onvergetelijken vader tot den Troon geroepen, dien Ik onder het zoo wijze en zegenrijke Regentschap van Mijn innig geliefde Moeder beklom, heb Ik na de voleindiging van Mijn achttiende levensjaar de regeering aanvaard.

Mijn proclamatie heeft dit aan Mijn dierbaar volk bekend gemaakt. Thans is de ure gekomen, waarin Ik Mij te midden van Mijn trouwe Staten-Generaal, onder aanroeping van God, zal verbinden aan Mijn dierbaar volk, en zoo bevestig Ik heden den hechten band, die tusschen Mij en Mijn volk bestaat, en wordt de aloude bond tusschen Nederland en Oranje op nieuw bezegeld.

Het is een schoone roeping, een schoone taak, door God Mij op de schouders gelegd, maar Ik ben gelukkig en dankbaar om over een volk te regeeren als het Nederlandsche, dat, hoewel klein in zielental, groot is in deugd en krachtig in aard en karakter.

Ik acht het een voorrecht, dat het Mijn levenstaak en Mijn plicht zal zijn, al Mijn krachten te wijden aan het welzijn en den bloei van het dierbaar vaderland. De woorden van Mijn overleden Vader maak ik tot de Mijne: Oranje kan nooit, ja nooit genoeg doen voor Nederland.

Tot de vervulling mijner taak heb Ik Uw hulp noodig, heeren leden van de Volksvertegenwoordiging, die ge Mij ongetwijfeld ook in ruime mate zult verleenen. Laat ons samen arbeiden tot bloei en tot voorspoed van het Nederlandsche volk.

God zegene Uwen en Mijnen arbeid. Dat Hij strekke tot heil van het vaderland!

Met eenigzins ontroerde maar toch vaste en duidelijk verstaanbare stem, legde daarna H. M., terwijl allen stonden, den plechtigen eed af, voorgeschreven bij art. 52 der Grondwet en luidend:

Ik zweer aan het Nederlandsche volk, dat Ik de Grondwet steeds zal onderhouden en handhaven.

"Ik zweer, dat Ik de onafhankelijkheid en het grondgebied des Rijks met al Mijn vermogen zal verdedigen en bewaren; dat Ik de algemeene en bijzondere vrijheid en de rechten van alle Mijne onderdanen zal beschermen, en tot instandhouding en bevordering van de algemeene en bijzondere welvaart alle middelen zal aanwenden, welke de wetten te Mijner beschikking stellen, zoo als een goed Koningin schuldig is te doen.

Zoo waarlijk helpe mij God almachtig!

Nadat de eedsaflegging was geschied, trad de voorzitter der vereenigde zitting voor den troon en legde den in de Grondwet (art. 53) voorgeschreven eed af, luidend:

Wij ontvangen en huldigen, in naam van het Nederlandsche volk en krachtens de Grondwet, U als koningin; wij zweren (beloven), dat wij Uwe onschendbaarheid en de rechten Uwer kroon zullen handhaven; wij zweren (beloven) alles te zullen doen wat goede en getrouwe Staten-Generaal schuldig zijn te doen.

Zoo waarlijk helpe ons God almachtig. [Dat beloven wij!]

Hierna legden de aanwezige Kamerleden denzelfden eed — of belofte — af.

Toen deze plechtigheid was afgeloopen, riep de oudste koning van wapenen met luider stemme: "H. M. Koningin Wilhelmina is ingehuldigd!" en riep driemaal uit: "Leve de Koningin!" welke kreet door den anderen koning van wapenen werd herhaald.

Te 11.30 verkondigden de herauten aan het volk de blijde tijding. Te 11.35 verliet de stoet de kerk. Nieuw gejuich en schetteren van het *Wilhelmus*. De Koningin droeg weer den roodfluweelen koningsmantel, met goud geborduurd en hermelijn gevoerd. Nauwelijks was de Koningin in het paleis of twee herauten staken op het balcon de bazuin.

Onmiddellijk daarna verscheen de Koningin in vollen kroningstooi op het balkon. Het zonlicht bliksemde bij elke wending der Koningin in de kostbare diamanten van den diadeem en de borstsieraden.

Het jubileeren der menigte ging over in een geestdriftig gillen, dat schril opklonk tegen het zware gedonder der kanonnen; het volk was haast niet te weerhouden; de Koningin neeg en boog en trachtte eenieder tevreden te stellen door een blik of een groet.

Nog eens, het was een subliem moment. Toen de Koningin naar binnen was gegaan en de muziek even zweeg, zong de gansche massa eenstemmig het *Wilhelmus* en 't *Wien Neerlandsch bloed*. De Koningin-Moeder werd eveneens door de menigte warm toegejuicht. Ook Zij verscheen eenige oogenblikken met de Koningin op het balkon. Ter eere der Duitsche vorsten speelde de muziek het *Heil dir im Siegerkranz*. Ook de Indische prinsen hadden veel toejuiching.

De illuminatie.

's Avonds om 9 uur reden HH. MM. uit om een rijtoer door de stad te maken, thans om de illuminatie te bezichtigen. Natuurlijk verdrong zich voor het Paleis en langs de wegen, die H. M. reed, weer een dichte menigte, welke haar geestdriftvol toejuichte.

De illuminatie in de hoofdstad was inderdaad schitterend. De Beurs baadde in een zee van licht, en boven op den geveltrans brandden aan weerszijden hooge vlammen uit ketels op drievoeten, in den trant der oude Romeinsche vreugdevuren. De Dam was met een zee van licht overgoten door de electrische booglampen, die op hooge gedecoreerde standaards waren aangebracht. Eveneens vanwege de gemeente waren de Willemspoort en de Muiderpoort van schitterende illuminatiën voorzien.

Het is werkelijk ondoenlijk, al de verlichtingen op te noemen, die men aantrof. Onder de mooisten mogen wel de electrische lijnenverlichting der bureelen van het *Nieuws van den Dag* en de in gloeilichtjes gezette decoratie der maatschappij *Electra*. het gebouw der Nederlandsche Bank op het Rokin, de gekroonde oranjeboom (gas) voor de bureelen van het *Handelsblad* worden genoemd. Alleraardigst was ook het effect der kleurige gelatine-ballons tusschen het groen in de Plantage, en dat der lampion-slingers aan de grachten. Op sommige plaatsen had men oranje-lichtguirlandes aangebracht, op andere drie snoeren lampions boven elkander: roode, witte en blauwe, wat verrukkelijk stond. In de Prinsengracht, tusschen de Leidschestraat en Spiegelstraat, lag een allerschilderachtigst vaartuig: een antiek admiraliteitsjacht, dat men verkregen had door een oude kof te vertimmeren met hoogoploopende stevens; dit vaartuig was gevlagd en verlicht, en aan boord deed eene muziekkapel vroolijke mopjes hooren. Op het Rembrandtplein was de groote ijzeren telefoonkolom geheel met lichtjes behangen. Wat schitterden en blonken over het water van den Kloveniersburgwal bij de Nieuwmarkt, in het van alle kanten wemelend kunstlicht, de goudkleurige tuinspiegelballen, die men — een ter navolging aanbevelenswaard idee — aan de slingers van sparrengroen had gehangen! Prachtig kwam ook het nieuwe postkantoor uit in zijne met oranjelatten voorziene lijnbelichting. Zelfs de Marker, Volendammer en Urker visschersschuiten in het Damrak hadden lampions aangebracht, en uit de plafondversiering der Leidschestraten zag men overal de afzonderlijk aan hunne geleiddraden hangende gloeilichtjes flikkeren tusschen het groen en de vaantjes.

Maar nog eens: het is niet doenlijk een volledig beeld te geven van deze verlichting, die zoowel de hoofdstad van het artistieke Nederland waardig was als de koninklijke oogen, die ze aanschouwden. Hare Majesteit gaf dan ook meermalen hare opgetogenheid te kennen over de verlichting en hare erkentelijkheid voor de zorg, de moeiten en kosten, die haar goed volk zich om harentwille en te harer eere had getroost.

Natuurlijk was de menigte weer uitgelaten en vroolijk als de vorige avonden; pauweveeren, serpentines, confetti deden geducht dienst, en de lucht weerklonk van de vaderlandsche zangen en de deuntjes, die ons volk bij nationale feesten pleegt aan te heffen.

Woensdag.

De Optocht.

De stoet bestond uit drie hoofdgroepen. De eerste omvatte "de grondleggers van den Nederlandschen Staat", met prins Willem I als hoofdpersoon; de tweede de "de vestigers van den Staat te land, ter zee en overzee" (prins Maurits, een wagen met Tromp, De Ruyter, Piet Hein e. a., Corns. Houtman, J. Pz. Coen, Tasman, Van Diemen enz); de derde "de gouden eeuw" met Frederik Hendrik, Huig de Groot, Elzevier, Jac. van Campen (de bouwmeester van het Paleis), Leeghwater, Sweelinck, Vondel, Hooft, Brèero, Huygens enz. Aan praalwagens geen gebrek, maar het meest interessant waren wel de vier levende beelden, die beroemde schilderijen zoo goed mogelijk weergaven, als Rembrandt's *Nachtwacht* (20 personen), Van der Helst's *Schuttersmaaltijd* (26 personen), Frans Hals' *Schutters van den Kloveniersdoelen* (14 personen) en Jan Steen's *Kwakzalver* (10 personen), met kar, paard en ezel.

Eene afdeeling matrozen, een muziekkorps in oud Hollandsch kostuum en een detachement cavalerie sloten den stoet, waarin de Koningin blijkbaar veel genoegen schepte.

Met de gebruikelijke eerebewijzingen, zoowel van de zijde des volks als van de autoriteiten en militaire macht keerde HH. MM. naar het Paleis terug, om tijdig de tallooze autoriteiten en particulieren te kunnen recipieeren, welke zich reeds laarheen hadden begeven voor de jour van gelukwensching.

Het Vuurwerk

aan het IJ leverde een onvergetelijk schouwspel op, alleen de aanblik van het publiek, het water en de schepen was reeds indrukwekkend. Het wiemelde van allerlei soort vaartuigen: oorlogsschepen, Chineesche jonken, Indische prauwen, koggeschepen met hoogen spiegel, over de oppervlakte scherende gieken, vaartuigen van den meest fantastischen vorm: *Lohengrin* getrokken door den *Zwaan*, *Neptunus* in een schulpvormig gevaarte, alles stralende van licht, dat op het water gouden loovers strooide, die wegrippelden in de diepte.

Ruim negen uur kondigde gejuich en een hevig bewegen aan den wal de wezenlijke komst van Hare Majesteiten aan. Ze namen plaats in het paviljoen voor Haar bestemd.

Weldra gingen de eerste pijlen op Een reeks van 20 felle lichten werd ontstoken, gevend een reflex in het water, waarop de lichtbronnen stonden als vlammen op een kaars. De rookwolken pluimden gelukkig weg naar het noorden, zoodat alles goed zichtbaar blijven zou. Vervolgens ballons met lichtballen, statig drijvend, vuurpijlen met hevig knallen, fel lichtende spatpijlen. Een ballon voert een staartje mee van rood-wit-blauw. Een stoombootje werpt in het water reeksen bronnen van vuurfontuinen, wild vechtende rotjes, balkaatsende drijfbussen. Vlak voor de Koninklijke tribune een rij van gouden regen. Paf! paf! paf! een kanonnade -- boven in den hemel een uitspatting tot groene, roode en paarse splinters. Een groote ballon met "Lang leve de Koningin", goed geslaagd. De naam "Wilhelmina" wordt in vurige letters aan den overkant zichtbaar, gedekt door een kroon.

De mooie schuitjes voeren heen en weer en dan prachtige effecten in het vuurwerklicht. Speelwerkjes: twee kleine olifantjes met slingerende staartjes, een zee met schepen, een paar wielrijders, weer eens "Wilhelmina" met de jaartalen 1880-1898. Een breede waterval, die succès heeft. Dan een groot stuk.... de Koningin, gekroond, omgeven door vlaggen, wapens, stukken groen. Aan de hoeken mannenfiguren.

Donderdag.

Het Concert.

Om half drie werd door HH. MM. en gevolg een bezoek gebracht aan het Concertgebouw, waar eene *Matinée Musicale* werd gegeven door een koor van 700 leden, samengesteld uit de beste leden der zangvereenigingen te Amsterdam en gesteund door het vermaarde orkest van Mengelberg.

Het Concertgebouw was inwendig prachtig gedecoreerd onder leiding van den heer Ed. Cuypers. Recht tegenover het orkest was de Kon. loge aangebracht.

Zoodra HH. MM. hadden plaats genomen, weerklonk de Kroningscantate — woorden van dr. N. Beets, muziek van Bern. Zweers — waarvan de machtige compositie en de voortreffelijke uitvoering diepen indruk maakten. De solisten: mevr. Noordewier Reddingius, sopraan, mej. Van Zanten, alt, en de heeren Rogmans en Messchaert, tenor en bas, deden de schoonheden van dit toonwerk krachtig uitkomen.

Verder werden nog eenige nos. ten gehoore gebracht, o. a. Schubert's 23sten Psalm, door een vrouwenkoor, samengesteld uit leerlingen van *Toonkunst* onder leiding van Dan. de Lange.

Vrijdag.

Uittocht van de Koninginnen.

Lang voor den tijd waarop de vorstelijke personen zouden vertrekken had het publiek het niet afgezette gedeelte van den Dam reeds ingenomen, terwijl duizenden langs den te volgen weg stonden om onze geliefde Koningin een afscheidsgroet toe te werpen. Hedenmorgen 10.30 verliet de stoet voorafgegaan door huzaren en de eerewacht, onder het spelen van het carillon en het geroffel der tamboers het paleis.

HH. MM. gekleed als bij aankomst waren gezeten in een met vier paar-

den bespannen rijtuig à la daumont gereden. De stoet ging langs Damrak naar het Centraal-station alwaar de trein van den Staatsspoor gereed stond om te 10.40 te vertrekken.

Een alles overweldigende geestdrift maakte zich van het volk meester, men wuifde met handen, hoeden en zakdoeken. H. M. de Koningin en H. M. de Koningin-Moeder dankten vriendelijk knikkend voor deze hulde.

Op het stationsplein stonden opgesteld "Klein maar Dapper" en het keurvendel "Prins Maurits."

Op het perron waren de hooge autoriteiten aanwezig. De vorstelijke personen onderhielden zich nog met enkele hunner en brachten den burgemeester dank voor de hulde Haar zoo geestdriftvol gebracht.

Even daarna zette de koninklijke trein zich in beweging, de menigte hief een hoera aan, terwijl onze geliefde Koningin allen aan het venster nog een vriendelijke afscheidsgroet toewierp.

Een bijzondere vermelding verdient nog dat toen H. M. de Koningin het paleis verliet een witte duif over Haar hoofd vloog en daarna neerstreek op de fries van het paleis.

Telegrammen van den Paus.

Z. H. Leo XIII heeft ter gelegenheid der meerderjarigheid en der troonsbeklimming van Koningin Wilhelmina telegrammen gezonden aan de jonge Koningin, waarin hij haar geluk wenscht met hare troonsbestijging en wenschen uitdrukt voor het welzijn der volkeren, door de Voorzienigheid onder haren scepter geplaatst; het ander aan de Koningin-Moeder, haar geluk wenschend omdat zij dit feest heeft mogen bijwonen en wenschende dat zij zich nog lang moge verheugen over de deugden, die zij hare dochter heeft weten in te planten.

Beide Koninginnen hebben aanstonds deze telegrammen in roerende en erkentelijke woorden beantwoord.

De buitenlandsche Pers over de feesten.

Verscheiden groote Engelsche bladen hebben niet alleen zeer uitvoerige verslagen van de Amsterdamsche feesten, maar ook hoofd-artikelen over onze Koningin en over Nederland. In alle wordt met veel sympathie over de girl-Queen en over ons volk gesproken, en men wenscht ons het beste toe wat een Engelschman een vreemdeling wenschen kan, dat onze Koningin, die evenals koningin Victoria begint, even langdurig en voorspoedig moge regeeren als zij, en bij haar volk even bemind moge blijven, en dat Nederland een dergelijk tijdvak van welvaart intrede als aan Engeland in de laatste zestig jaar ten deel is gevallen.

Wij denken — zegt de *Standard* — aan de hechte vriendschap die zoo lang de twee volkeren verbonden heeft, en aan het feit dat van tijd tot tijd, als de omstandigheden dat vereischten, zij neiging vertoond hebben om elkaar bij te staan. Het Nederlandsche volk verkeert heden in juist dezelfde omstandigheden als wijzelf in 1837. En het blad hoopt dat Nederland vijftig of zestig jaar later met evenveel voldoening als Engeland thans, op het afgeloopen tijdvak zal terugzien.

Volgens de *Times* rust de koningsgezindheid van de Nederlanders evenzeer op den hechten grondslag van verstandelijke overwegingen als op dien van het gevoel. De populariteit van de Koningin zelve heeft er natuurlijk een belangrijk aandeel in. Maar de troon is hecht gevestigd op de overtuiging van de maatschappelijke kringen dat er gewichtige redenen zijn om de constitutioneele monarchie in waarde te houden: de monarchie — zegt het blad — wordt in Nederland terecht beschouwd als een plechtanker voor den eigendom en de orde.

Uit de verslagen van de inhuldiging blijkt dat de berichtgevers onder den indruk waren van de plechtigheid zelf en van de geestdrift van het volk, evenzeer als zij zich verlustigden in den aanblik van het feestvierende land.

De correspondent van de *Daily News* spreekt van "a glorious day," en zegt dat Amsterdam verrukkelijk schilderachtig is, vooral de grachten. Sommigen vinden, voegt hij er bij, dat onze eigen jubilé-versieringen in de schaduw gezet worden door die van Amsterdam.

Reuter's berichtgever en de particuliere correspondenten van de Engelsche bladen zijn blijkbaar diep getroffen door de tooneelen van Maandag en Dinsdag.

De Belgische bladen toonen zich verbaasd over de geestdrift die in ons volk kan wakker worden. "Als ooit iemand mij komt beweren dat de Hollanders niet zoo oranjegezind zijn als men denkt", schreef bij voorbeeld Paul Salvagne aan de Antwerpsche *Matin*, "zal ik hem antwoorden dat hij dan de kroningsfeesten maar eens had moeten komen bijwonen, want, hoewel de officieele feesten nog niet zijn begonnen, kan u zich niet voorstellen en zou ik u helaas niet kunnen beschrijven wat een overvloeiende geestdrift hier heerscht." Vele schrijvers zijn verbaasd en verrukt door de reis door dat geheele feestelijk versierde Nederland, en vooral over Amsterdam zijn ze niet uitgepraat.

"Wat nu het eerste treft", schrijft Salvagne, "is dat alles oranje is geworden: de dassen, de vesten, de linten, de ceintuurs, de hoeden, de vlaggen, de zegepoorten, de masten, de gevels van de huizen, de trams, de takken van de boomen! Men zou denken dat Sint Lukas uit zijn hemelsche woonplaats zijn tube met oranjeverf over Amsterdam heeft leeggeperst! Na een half uur voelt men, als ik het zeggen mag, een ware optische indigestie."

De blijde inkomst van de Koningin in Amsterdam en de kroningsdag zelf heeft op de vreemdelingen blijkbaar een zeer diepen indruk gemaakt. In de *Indépendance Belge* schrijft de Marès over den intocht:

"Hare Majesteit Koningin Wilhelmina heeft zoo even haar intocht gedaan in de hoofdstad en zoover mijn journalistengeheugen strekt, heeft geen land, geen hoofdstad een dergelijk schouwspel te zien gegeven. Het was wonderdadig eenvoudig en eenvoudig een wonder; het was werkelijk een optocht uit een vertelsel, dat een prinsesje uit een feeënsprookje naar het paleis van haar droomen begeleidde."

En over het verschijnen van de Koningin op den Dam:

"Op het oogenblik dat het koninklijk rijtuig op het plein verschijnt, komt er groote beweging in de menigte, een geweldige, oorverdoovende roep stijgt op van beneden, daalt af van de daken: een onvergetelijk schouwspel, dat volk, bekend om zijn nuchter verstand, dat een souvereine van achttien jaar toejuicht.

"De Koningin groet. Eerst buigt zij, heel gracieus, maar allengs sleept de ontroering van het volk haar mee. Haar groeten wordt zenuwachtiger en opeens wuift de Koningin ook met haar zakdoek; ze wuift snel en ze strekt haar arm naar het volk uit, met een breed gebaar, dat meer zegt dan alle woorden.

"En het volk, de ontroering van de Koningin begrijpende, het volk was als waanzinnig, schreeuwde zijn blijdschap, zijn geestdrift uit. Toen stond de Koningin op, rechtop in haar rijtuig, en wuifde zenuwachtig met haar zakdoek; het was alsof ze het volk, háár volk, kushanden toewierp.

"En het gejuich duurde voort, eindeloos, onverzwakt, tot het oogenblik waarop Hare Majesteit voor de deur van het koninklijk paleis uitstapte.

"Enkele oogenblikken later verscheen de Koningin op het balkon. De troepen presenteerden het geweer, de vaandels bogen ter aarde — en het volk schreeuwde nog altijd zijn blijdschap uit. Toen, voor dat stampvolle plein, deed de Koningin iets heel bekoorlijks. Daar de Koningin-Moeder achteraf was blijven staan, aan de deur van het balkon, nam Wilhelmina haar opeens bij de hand en troonde haar zachtjes mee tot aan de balustrade. Ze wilde blijkbaar haar moeder in den triomf laten deelen. Het volk begreep de daad van de Koningin, en een langdurige ovatie werd gebracht aan de Koningin-Moeder, wier hand bleef rusten in die van de jeugdige Koningin.

"Welke verrassingen het feestprogramma ons ook nog voorhoudt, een schouwspel dat hiermee te vergelijken was, zullen we niet meer aanschouwen.

"H. M. Wilhelmina heeft vandaag misschien het gelukkigste oogenblik van haar regeering beleefd."

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Met buitengewone plechtigheid werd laatstleden Zondag het H. Rozenkransfeest in de kerk van O. L. Vr. van den Allerh. Rozenkrans te Pietermaai gevierd. 's Morgens droeg Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS pontificaliter het H. Misoffer op en 's avonds had het Pontificaal Lof met processie plaats. Bij beide gelegenheden, doch vooral 's avonds, waren de geloovigen in grooten getale toegestroomd en vulden het ruime kerkgebouw. Vooral trok de Rozenkransgroep, hoog boven het groot altaar geplaatst, de aandacht door de aangebrachte draperieën, den rijkdom van levend groen en het schitterend licht, dat haar omgaf.

Ook in de St. Annaparochie te Otrabanda werd het Rozenkransfeest met opgewekten zin gevierd. 's Morgens bij de plechtige H. Mis en 's avonds bij het Lof bleek de kerk te klein om allen te kunnen bevatten, die bij die plechtigheden wilden tegenwoordig zijn. De fijne en artistieke versiering der Rozenkransgroep in de St. Annakerk wordt algemeen geroemd.

* *
*

Z. D. H. Mgr. VINC. FLOOD, Aartsbisschop van Trinidad heeft in een herderlijk schrijven aan zijne onderhoorigen geldelijken bijstand gevraagd voor allen, die door den orkaan in nood verkeeren. Zelf is Z. D. H. naar St. Vincent, het meest geteisterde eiland, vertrokken om zich op de hoopte te stellen van den toestand en voor zoover mogelijk is hulp te verleenen.

* *
*

Gisterenmorgen arriveerde hier met de *Prins Willem III* van den *K. W. I. M.* de Eerwaarde Pater EUSEBIUS POULET van de Orde der Predikheeren, Missionaris te Trinidad. ZEerw. was reeds tien jaren op Trinidad werkzaam als missionaris en keert nu na een verblijf van zes maanden in Europa naar zijne Missie terug.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 29 September jl., No. 587 is:

1°. de Heer A. C. DACOSTA GOMEZ, op zijn verzoek, eervol ontheven van zijne werkzaamheden aan het Openbaar Onderwijs alhier; en

2°. de Heer J. H. P. SCHRILS, werkzaam gesteld bij dat Onderwijs.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 3 dezer maand, No. 598, is aan Heer A. R. Beaujon, werkzaam bij de Openbare School alhier, tot herstel van gezondheid, een maand binnenlansch verlof verleend.

Havennieuws.

Zaterdag keerde de *Gouverneur Van Heerdt* van haar reis naar Coro terug en ging nog dienzelfden dag naar Bonaire. De Heer M. J. SELLHORST, met de *Gouverneur Van Heerdt* uitgezonden naar Coro in zake het beslag leggen op Nederlandsche vaartuigen keerde vandaar met het stoomschip *Salamanca* terug.

* *
*

Binnen een paar dagen kan de *Maracaibo* van de *Red D Line*, die den 1sten October uit New-York vertrok, hier verwacht worden. Het stoomschip *Philadelphia* van dezelfde mantschappij vertrekt heden uit New-York.

* *
*

Woensdag bracht de *Gouverneur Van Heerdt*, komende van Aruba, hier aan den beschuldigde en de getuigen in zake het kind, dat eenige weken geleden te Aruba gevonden werd.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

De Bertandair c/o Marchena y V. Jose Camargo y fia, Directeur du journal "El Canal", Castro & C°. Luis Antonio Herrera, Tomaz Isas, M. Leitæ, E. Loughland c/o Moses S. E. L. Maduro, & Sons, Elena Seilbert, Sion Ma Ma, Alejandro, Salmero, William Thomas, Propetario del Restaurant "El Venezolano."

Aangeteekende Stukken.

Agustin Colizza te Leon (rebut) A. Jesurun, Maduro Jr. & Co.

Niet voor verzending vatbaar de volgende ongefrankeerde drukwerken:

Victor Díaz te Pto. Cabello, El Diario Valencia, Diario de La Guaira te La Guaira, José R. Núñez te La Victoria.

De orkaan.

Aan een brief van den Eerwaarden Pater O'CALLAGHAN, Pastoor van Kingstown (St. Vincent) aan Z. D. H. Mgr. VINC. FLOOD, Aartsbisschop van Trinidad, onder wiens rechtsgebied het eiland St. Vincent ressorteert, ontleenen wij het volgende:

De orkaan van 11 September jl is de vreeselijkste ramp, die ons eiland ooit getroffen heeft. De schade, aangericht aan kerken, scholen en andere gebouwen is erger dan de eerste berichten meldden. De solied gebouwde kerk van Georgetown is tot den grond toe verwoest. De pastorie onderging een gelijk lot. Te Bellevue is er van kerk, parochie en school geen steen op den anderen gebleven. Als een bewijs van de kracht van den orkaan kan dienen, dat het harmonium-orgel der kerk tot op een kwartmijl afstands was weggeslingerd en vernield. Te Escape is van [illegible] kerk niets staande gebleven dan de [illegible]stie. De dikke muren der kerk zijn tot op twee voet boven den grond neergehaald. Dit zou veroorzaakt zijn geworden door drie aardschokken, die door vele personen zijn waargenomen, toen de orkaan op zijn hevigst woedde, hoewel ik moet bekennen, dat ik zelf ze niet opgemerkt heb. De pastorie is letterlijk weggevaagd, zelfs geen dakshingle is er achtergebleven om de plaats aan te wijzen, waar ze eens stond. Een ijzeren waschtafeltje was het eenige voorwerp, dat ik er nog aantrof. De school in het Mesopotamia-dal is geheel verwoest. De kerk van Gomea werd geheel van hare fondamenten gerukt en in stukken neergesmakt. Te Kingstown stortte met een donderend geraas de helft van het dak der kerk in, terwijl vele geloovigen en ik ons in de kerk bevonden, ik had juist mijn H. Mis geëindigd. Toen ik dezelve begon, was de storm zoo hevig nog niet en daar ik de deuren en ramen goed had laten sluiten, had ik er onder het H. Misoffer geen hinder van: evenmin kon ik vermoeden, welke rampen op ons dreigden neer te komen. Van de pastorie werd eveneens de helft van het dak weggerukt. In Beginia werden het dak en een gedeelte der muren van de kerk ten gronde geworpen. Dus 4 kerken, 3 pastoriën en 3 scholen zijn totaal vernield: de kerk van Beginia voor drie kwart, terwijl de kerk en pastorie te Kingstown ernstige schade leden aan de daken. De school van Kingstown is het eenigste missiegebouw dat gespaard is gebleven.

Onmogelijk is het een denkbeeld te geven van de ellenden waartoe het arme volk gebracht is; van de 42,000 bewoners van het eiland zijn er minstens 38,000 zonder huisvesting. Overal is men thans in de weer met hutjes te bouwen ten einde onder dak te komen. Het droevigst echter is, dat de oogsten geheel door den orkaan zijn vernield, zoodat de vooruitzichten niet bemoedigend zijn. 300 personen zijn omgekomen, een dertigtal is nog vermist. Men telde 2000 gewonden, waarvan velen zeer ernstig. Opmerkelijk is het, dat onder de gedooden zoo weinig katholieken voorkwamen, in mijne parochie (Kingstown) niet meer dan 4; in de buitenparochiën 20.

Ingezonden Mededeelingen.

DE KINDEREN.

Elk walgelijk en onsmakelijk geneesmiddel staat volwassenen tegen en verwekt afkeer bij kinderen. Zonder twijfel moet men dikwijls het uitblijven van goede gevolgen voor een gedeelte toeschrijven aan de walging, die het geneesmiddel verwekt — en dit is de ondergang van het systeem. Zoo gaat het ook bij de Levertraan, die dikwijls met geweld wordt opgedrongen met de gewone, vroegere preparaten aan tegenstribbelende en hulpbehoevende kinderen. De meest sprekende tegenstelling biedt

HET PREPARAAT
VAN WAMPOLE,

dat, ofschoon het alle herstel en genezing aanbrengende eigenschappen bevat der zuivere Levertraan, door ons uit versche lever van kabeljauw getrokken, toch geheel en al vrij is van *walgelijken smaak, reuk en kleur.* Dit preparaat is een vermenging van Levertraan met Hypophosphiten-siroop, Extracten van mout en wilde kersese allen. Wampole's Preparaat heeft zijns gelijken niet in het genezen van bleeke, tengere, vermagerde kinderen, vooral van die lijden aan bloedarmoede, klieren, aan de engelsche ziekte, aan ziekten in de beenen en in het bloed. Zijn onovertroffen eigenschappen zijn van de hoogste orde. Het kweekt nieuw bloed aan, sterkt de spieren, bevordert het krijgen van tanden, geeft kracht aan de beenen en maakt de kinderen bekwaam om tot gezonde mannen en vrouwen op te groeien; *omdat de genezing is aangewend in de jeugd, is deze voordeelig en blijvend.* Ouders, wier kinderen ziek zijn, kunnen niet te spoedig hun toevlucht nemen tot dit geneesmiddel. Die er op vertrouwt, wordt niet bedrogen: het is bereid om te genezen, niet om te bedriegen. Het is een vinding der moderne wetenschap en de beste zaak, die de geneeskunde heeft aan te bieden. Het is zoet als honig en alleen het onvervalschte preparaat geeft reeds goede resultaten na de eerste dosis. Bij alle apothekers wordt het verkocht. (2)

EMULSION DE SCOTT.

Don Bernardo Perez, Doctor en Medicina y Cirugía Certifica: que ha usado con mucha frecuencia en la tisis, escrófula, raquitismo y debilidad general "La Emulsión de Scott" de aceite de hígado de bacalao con hipofósfitos de cal y de sosa, habiendo siempre obtenido maravillosos resultados.

En testimonio de lo cual expido la presente en Valencia, Venezuela á 4 de Mayo de 1894.

DOCTOR B. PÉREZ.

NEDERLAND.

De Katholieke Kerk in Oost-Indie.

In de berichten uit Nederl. Oost-Indië, voor de leden van den "St. Claverbond," is opgenomen een algemeen overzicht der dienstverrichtingen van de eerw. missionarissen en der Katholieke scholen in Ned.-Oost-Indië, op het einde van het jaar 1897.

Daaruit blijkt, dat de Katholieke Kerk bezit 34 vaste standplaatsen, waar te zamen ruim 50 geestelijken gevestigd zijn.

De bij die parochien ingeschreven Katholieken bedroegen te zamen 48425, waarvan 16488 behooren tot de klasse der Europeanen of daarmee gelijk gestelde bevolking, 7621 militairen, zijnde voor het meerendeel Europeanen, 683 z. g. vreemde Oosterlingen, veelal Chineezen en 23,633 inlanders voor de groote meerderheid behoorende tot de bevolking van het eiland Timor.

Het Katholiek bijzonder onderwijs gaat in Ned. Indië, vooral op Java, voortdurend vooruit. In geheel de kolonie zijn thans 18 inrichtingen voor Katholiek bijzonder onderwijs, met te zamen 4,690 scholieren. Het onderwijs is bijna uitsluitend toevertrouwd aan 136 zusters van de orden van St. Ursula of St. Franciscus en 16 schoolbroeders. De eerste Katholieke school in Indië werd in 1856 op Noordwijk te Batavia geopend. Die school heeft thans 557 leerlingen; de in 1861 gestichte school te Weltevreden (Batavia) telt in de verschillende afdeelingen een schoolbevolking van 677 scholieren. Deze beide inrichtingen van onderwijs en opvoeding, stellig de meest uitgebreidste en de beste, niet alleen in Ned. Indië maar in geheel het verre Oosten, worden door 60 zusters Ursulinen bestuurd.

BUITENLAND.

Amerika. — Een vakman geeft in de *Neue Freie Presse* zijn meening omtrent de oorzaken, waaraan volgens zijn meening de Amerikanen hun overwinning op de Spanjaarden te danken hebben.

De Amerikanen hebben, volgens dezen vakman, hun groot voordeel allereerst te danken aan de kracht en de energie, welke het Amerikaansche volk bezit en waarvan een bewijs is gegeven door het laten zinken van een schip aan den ingang van de haven van Santiago, waardoor de Spaansche schepen als het ware in een muizenval geraakten. Verder beschikten de Amerikanen over betere kanonnen en over betere afstandsmeters, welke electrisch werken, waarvan de oorlogsschepen reeds eenige jaren geleden waren voorzien.

De Spanjaarden bezitten zulke afstandsmeters niet, evenmin als de marines der andere mogendheden. Engeland niet buitengesloten. Voor zij feitelijk wisten, op welken afstand zij zich van den vijand bevonden, waren zij reeds vernietigd.

In den strijd met moderne, snelloopende schepen, vormt een afstandsmeter, die in staat is overal, waar zulks noodig is, de gegevens duidelijk aan te geven, een bepaalden factor voor eenig succès. Behalve de Amerikaansche zijn alle andere afstandsmeters alleen te gebruiken voor bepaalde gevallen en dus niet voor algemeene oogmerken. Bijna even belangrijk als de afstandsmeter is het teloscopische vizier; en uit de toepassing daarvan hebben de Amerikanen bewezen dat zij, hoewel geen militaire mogendheid zijnde, op het gebied der artillerie de andere naties ver vooruit zijn. Die andere naties zullen uit den aard der zaak het artilleristisch genie der Amerikanen moeten volgen!